

Іржа часу

Микола Руденко

Горланить радіола через стіни,
Коханку з переполою б'є сусід.
А я гортаю фото з України —
Від тих, кого не бачив десять літ.

Це лихо — фотографії від друзів.
Іржа часу! Хто глум твій не терпів?
Мов губить листя сокорина в лузі,
Так падає волосся з черепів.

Себе не бачиш — ліпше видно друга.
Який він красень був!
Часи, часи...
В очах загасла поривань напруга,
Розмились риси мужньої краси.

Куди воно пішло? Невже на вроду
У сил небесних також є ліміт?
Хвали чи лай породу і природу —
Твої слова не перероблять світ.

Коли надходять невеселі дати
І з вуст жіночих маєш відкоша,
Хто Фаустом не зажадає стати,
Якщо у нього водиться душа?

Такий товар не для старих валізок —
Сьогодні інша мова, інший сприт.
І Мефістофель вже не метафізик:
За пляшку добуває Маргарит.

Оці містерії щоночі бачу —
Гуртожиток до ранку не стиха.

Сміюсь крізь сльози. А частіше плачу.
Та не суджу —
Бо й сам не без гріха.